

desfer, i Udkastet sammenarbejdede i § 274. Affattelsen af den nævnte § 49 er formeentlig i det Hele lidet heldig, navnlig efter den Maade, hvorpaa en egentlig Forfalskning, ved Anbringelsen af Andenmands Stempel eller Mærke paa egne Varer, er sammenblandet med Salg af falske eller forfalskede Varer, hvormed Paragraphen i Overskriften alene betegnes. Det synes at være rigtigt, i umiddelbar Forbindelse med de Tilfælde, at Nogen falskeligt forsyner Varer eller andre Gjenstande med et offentligt Stempel eller Mærke, eller svigagtig tilvender sig slikt Stempel eller Præg paa Gjenstande, som ikke dertil egne sig (Fd. 1840 § 48), at omtale det dermed nær beslægtede Tilfælde, at Nogen u hjemlet anbringer Andenmands Mærke eller Stempel paa sine egne Varer, forsaavidt dette sidste steer under saadanne Omstændigheder, at Forbrydelsen med Føie maa ansees for at være ikke mindre strafværdig, hvilket formeentlig maa statuere, hvor de paagjældende Varer ere af væsentlig ringere Bestaffenhed end den, som Stemplet eller Mærket antyder; jfr. Fd. 1840 § 49 2det Led. Alle disse Tilfælde har man derfor sammenstillet i Udkastets § 264, idet man af Fd. 1840 § 48 som overlødig har udeladt den Passus: „eller den, som er be- myndiget til . . . den Egenstaf, som derved skal udtrykkes“, saavel som det i Paragraphens Slutning tilføiede Exempel paa Tilvendelse af Stempel paa forfalskede Varer (der hidrører fra Guldsmedenes Laugsartikler af 7. Novbr. 1686 § 11), ligesom man saameget mindre har fundet Anledning til at optage nogen til Fd. 1840 § 49 4de Led svarende Bestemmelse om Forfalskning af Varer, hvorved Andres Liv og Sundhed sættes i Fare, som Udkastet i den senere § 285 indeholder en Straffebestemmelse, der efter Omstændighederne vil komme til Anvendelse i et saadant Tilfælde. Som Supplement til Reglen i 1ste Stykke af § 274, om u hjemlet Anbringelse af Andres Mærke paa Varer af væsentlig ringere Bestaffenhed, omtales da i Paragraphens 2det Stykke det Tilfælde, at Varerne ikke ere af nogen væsentlig ringere Bestaffenhed (Fd. 1840 § 49 3die Led), i hvilket Tilfælde den i 2det Stykke af § 273 foreskrevne Straf af Bøder indtil 100 Rdlr. og i Gjentagelsestilfælde høiere Bøder eller

Fængsel turde være passende, saaledes at det fremdeles her, hvor Sagen nærmest faaer sin strafbare Charakter ved det gjorte Indgreb i vedkommende Fabrikants eller Handlendes Ret- tigheder, synes rettest at turde være afhængigt af dennes Begjæring, om Paatale skal finde Sted eller ikke. Naar endelig Fd. 1840 § 49 i sammes 1ste, jfr. dens 5te, Led indeholder Straffebestemmelser om Salg af falske eller forfalskede Varer, er hertil at bemærke, at der ifølge Reglerne i Udkastets 5te Kapitel om Meddeeltighed formeentlig ikke behøves nogen saadan Bestemmelse forsaavidt angaaer Salg af Varer, der paa den ovenfor omhandlede Maade ere forsynede med et falskt Stempel, og heller ikke med Hensyn til Salg af forfalskede Varer i Tilfælde, hvor hiin falskelige Anbringelse af Stempel ikke har fundet Sted, naar der i Straffeloven optages en Bestemmelse angaaende Straffen for at forfalste Varer. Det fornødne i denne Henseende er skeet ved den sidste Passus i det 1ste Stykke af § 274, sammenholdt med det sidste Punktum i Paragraphens andet Stykke, i hvilken Henseende bemærkes, at det vistnok fuldkomment maa billiges, at Fd. 1840 kun sætter den almindelige Bedrageristraf for Vareforfalskning, naar den har fundet Sted i noget betydeligt Omfang, men i modsat Fald kun bringer Bøder eller, i Gjentagelsestilfælde, Fængselsstraf til Anvendelse. Det vil forøvrigt af Affattelsen af § 274 2det Stykke sees, at man med Fd. 1840 § 52 i Slutningen har anseet det for rigtigt, ubetinget at gjøre Vareforfalskninger i Smaahandelen til Gjenstand for offentlig Forsøgning, uden Hensyn til om den private Forurettede begjærer det eller ikke. — Med Hensyn til de omhandlede 3 §§ 273—275 skal man sluttelig tilføie, at Straffen for de som egentligt falsk betragtede Tilfælde, ligesom i Fd. 1840, er fastsat lige med den almindelige Bedrageristraf (Udkastets § 247), medens man dog har anseet det for rigtigst at indsatte Bestemmelsen derom i den første § 273 istedetfor at henvise til en Paragraph i det foregaaende Kapitel, og at de paagjældende Forbrydelsers formeentlig bør ansees som fuldbyrdede ved selve Forfalskningen. Dette synes i og for sig at stemme med det naturlige Begreb om falsk,